

תפילת רבי אברהם יצחק ביום הכיפור

א. יואב / ירושלים

וביום הכפור בהעלות המוסף
וכל הקהל נשתתק ברעדה
והשיץ התעטף בתחנונה ובכיה:
נא ה' עם שלוחי עמך ישראל
והורם הבנים את כל מה שאמרו
השיבים וידעם את אשר ישאלו.
יצא רבי אברהם יצחק הכהן
ממקומו בחביון הפנה במזרח
ויכרע לפני הארון וישלח
את ידיו למרומים ויזעק ויקרא:
אבי, אבי, מלך ישראל ההולך לפני
הו, עזרני, אבי!
כי אני היום מגרש מן הדביר
כהן יתום מבלי בית-מקדש
וקדשתי מחללת.
הציץ אשר לראשי נשטט עד לארץ
וחשן האורים ותמים אבד.
נותרו רק עיני הלוהטות, השתמים
שתי אבני-חשן בבערה גדולה
ליהודה ובנימין.
אבי, אבי...
ידים אלו השלוחות לפניך
למה נבראו בעולם?
והן הנה מיצדות מימים ראשונים
להעלות עולות על-מזבח קדוש
שאית מתתות גחלים מתזות רצי-אש
והזות דמי-כפור על פרכת-זהב
ועתה בטלות הן, חולות בעצלה
כמו אינן מן זה העולם הגדול

וקוראות אליך תחנננים-תחנננים
 למה בראתנו ?
 ופה זה שהונה את דברי תורתך
 נברא להביא מחילה לעמך
 בהזכר שמך המפורש בדיחילו
 בעוד הם כורעים ואתה מכפר
 הו, אגא השם, והו, אגא בשם
 פה זה נסח ממלאכתו וכואב
 למה בראתו?
 ורגלים אלה יעדו למהר
 ולרוץ על כבש מובח-העולה
 והנה זוחלות לאטן-לאטן
 מהססות מפני ההלויף לא-להן,
 הו, למה בראתן?

ואני היום כהנה הגדול
 רם מעם, ונשא מגשיאים
 עומד לפניך כהלה-מדבר
 שכליו ריקנים ואין לו מעין
 לראות צמאונו הגדול;
 ששדוּתיו שדופים ואין בהם תבואה
 לשפר רעבון-לקבו,
 עומד ומיחל בנשמה נעלבת
 על האדמה הזאת של מטה
 בירושלים של מטה השמועה
 חזק, חזק...
 כי אספת עמך אל ספי השערים
 ובהם לא הבאתם;
 כי קראת לעם עד משיח לבוא
 ואסוריו לא פתחת;

כִּי הַחֲזֹרֶת מִקְבָּצַת מְכַל הָאָרְצוֹת
שְׁכִינָה לְצִיּוֹן.

וּבֵיתָה - תְּרִבּוֹת, וְקִרְקָעָה - גְּלוּי-קִרְחָה
עֲרַבִּים מְטַמְּאִים אֶת הַקֹּדֶשׁ בְּיַד
וְטַמְּאֶתֶם כְּחֵץ-מוֹת לִלְב.

הוּ, מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הַהוֹלֵךְ לְפָנָיו
עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל מִבְּקָשִׁים בְּכָל לֵב
פְּתִיחַת-שַׁעַר לְהִיכָלְךָ הַמְּפָאָר!
עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל מִתְחַנְּנִים לְפָנֶיךָ
עַל בֵּית-כְּפֹור-עֲוֹנוֹת!

עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בּוֹכִים וּבּוֹכִים
עַד קְרִיעַת-לֵב וְשִׁבְרוֹן-נֶפֶשׁ;
אֲנִי פִהֲנֶךָ הַגָּדוֹל תּוֹבַע-דֹרֶשׁ

אֶת בְּגִין הַדְּבִיר בְּמַהֲרָה וְלִשְׁכַת-הַגּוֹיֹת
וְכִרְיַת בְּרִית-מַלְכוּת-וְכַהֲנָה מִחֲדָשׁ...
וְהִנֵּה אֲנִי לְפָנֶיךָ גַּר וְשֹׂאֵר שְׁקָדֶשׁ
מוֹכֵן וּמְזֻמֵּן לְמִשְׁרָה הַרְמָה -
מֵה טְבִילוֹת טָבְלוּ פִהֲנִים גְּדוֹלִים
וְלֹא טְבַלְתִּי אֲנִי;

וַיִּמָּה נִכּוֹן לְבָבְךָ לְעֲרֹךְ עֲבוֹדָה
וְלֹא נִכְוַנְתִּי;

וַיִּמָּה הוֹצִיא פִהֵן לְשֹׁד חֶלֶב וְדָם
עַל שֵׁם קִדְשֶׁךָ הַנְּאֻדָּר, הַגָּדוֹל
וְלֹא עִמְלַתִּי אֲנִי בַחֲלָבִי וְדָמִי...
מֵה פָגַם בִּי מִצְאָתָה חֲקוּקָה?

הוּ, אֲנִי הַשֵּׁם, וְהוּ, אֲנִי בַשֵּׁם
כִּי אֲנִי פִהֲנֶךָ הַגָּדוֹל הַנִּכּוֹן
חֲזֹר וּמְקַבֵּל אֶת עֲלֶיךָ וְכַף-גּוֹ
וּמַהֲדִק אֶת מוֹסְרוֹת-הַיַּעוֹד עַל שְׁכִמִי

ושולח לפניך שתי זרועות זועקות:
 לא נבראנו עמך ואני בעולם
 אלא להאדיר אמתך בלבבות
 ואתה שוב-בחר-בנו בחייה חדשה
 או נשא את נסך קבל כל הגוים
 על ראשי-ההרים הרמים,
 או מהר-אלי-הר תבשר משואה
 בוא גואל עובד-אל;
 לא נבראנו להיות אם דווי וטחוף
 כי אמת-מרפכה, נבחרה-מאמות
 החובקה ונושאה ביקר-עולמות
 ועמי-העולם מפירים בכבודה;
 כי נבראנו להיות עם-דשן היוצא,
 לקול תרועת חצוצר ושופר
 ולקול נגן גדול בכנור ובעוגב,
 לעבדה על הר-מרום-הרים, הר-המור
 בתפארת-מלכות ובהוד-כהנה...

נכבל פי רפי אברהם בכאבו
 ויפרץ בכי-עו, בלבב מרתח
 או החלו בוכים ביבבה מקצה
 עד נשא כל העם את קולו ונעה...

תשט"ו

ד. פרקי עיון

१००